

New York Timesi bestsellerite autor

Ryan Winfield

JUNE'I ARMUIDES

ROMAAN

Ryan Winfield
Falling for June
2015

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata
on õigusvastane ja seadusega karistatav.*

See teos on väljamõeldis. Kõik viited ajaloosündmustele, tegelikele inimestele ja paikadele on fiktiivsed. Kõik muud nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on autori kujutluse vili ning mis tahes sarnasus tegelike sündmuste, paikade ja elus või surnud isikutega on täiesti juhuslik.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Anu Murakas
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2015 by Ryan Winfield
Originally published by Atria Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.
All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

B02337818
ISBN 978-9949-82-192-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

*Neile, kes on haiget saanud, ent julgevad ikka veel proovida.
Ja kallile Christine'ile – neist kõige vapram oled sa.*

I

Ainus, mida ma elult ihkasin, oli kena pesake Floridas ja bassein, mille ääres päevitada, ning ma olin sellele lähemal kui kunagi varem, mil ma kohtasin David Hadleyd ja tema naisesse armusin. Aga see ei juhtunud just päris nii, nagu see kõlab, nii et las ma seletan.

Kõigepealt peaksin rääkima natuke endast ja sellest, kuidas ma David Hadleyga ülepea kohtusin. Ma luban, et ei jahvata liiga pikalt kurbadest üksikasjadest oma lapsepõlve kohta, eriti arvestades, et see siin on ikkagi armastuslugu – või isegi kaks armastuslugu ühe hinnaga, kui asjad lähevad nii, nagu ma loodan.

Ma kasvasin üles tillukese kõrvalise Belfairi-nimelise väikelinna mudasel tänaval. Linna viiva tee ääres seisval sildil väideti, et see on Washingtoni osariigi kõige paremini hoitud saladus, ent ei hoia-tanud tumeda pilve eest, mis aasta läbi nähtamatult selle kohal rip-pus. Minu isa oli päeviti kõrgel latvades roniv puuraidur ning öösiti veinilemb – kõlab, nagu ei tohiks need kaks kokku sobida, ma tean küll, ent temal see ometigi õnnestus – ja pea igal pärastlõunal sõitsin ma rattaga raieplatsile ning hõikasin „Tere!“ ja kohe paistis tema lai lilla irve kusagilt ebatsuuga või hiigel-elupuu otsast. Minu vanamees oli tõepoolest vahva. Ja nii ma teda ka alati mäletan, selle leebe lilla irvega.

Mu isa oli poole tosina eksootiliste veinide kataloogiklubi pika-ajaline uhke liige, tellides veine regulaarselt kogu maailmast, ning pidas end suureks kollektsionääriks – ehkki tema kollektsioon koos-nes peamiselt alles hoitud korkidest ja tühjadest pudelitest. Lisaks pidas ta end linna sommeljeeks, mis oli ainuke prantsuspärane sõna, mida ta teadis ja uhkusega kasutas. See oli minu paps, Belfairi ladva-raidurist sommeljee. Ta kogus igal kuul sõpradelt tellimusi ja kui

post saabus, ladus ta kastid minu roostes punasesse vankrisse – autot ei ostnudki me kunagi; eks vist oli alati vaja rohkem veini osta – ja vedas neid piki mudaseid tänavaid, toimetades tellimusi kohale ja lehvitades samal ajal kõigile möödakäijatele, oma rõõmsat lillat irvet välgutades. Minu vanamehel oli tõesti palju sõpru. Eriti siis, kui post saabus.

Tollal oli Belfairis neli baari ja üks kirik – baarid on ikka veel püsti, aga kirik lammutati juba aastaid tagasi – ning ehkki minu paps käis tihti pühapäeviti kõik neli kõrtsi läbi, ei astunud ta kordagi kirikusse. Või vähemalt seni, kuni ta lõpuks pea ees sisse viidi, et ühel pärastlõunal kõigi ees välja panna. Kirikuõpetaja sõnul kutsus Issand Jumal ta koju taevasse, aga mina teadsin, et paps oli sinna pudeli kaupa ise pileti ostnud. Ma pidin tema matmiseks võlgu võtma. Ma olin üheksateist aastat vana. Ma ei unusta kunagi, kuidas ma vaatasin teda seal odavas plastiga kaetud kirstus ja nägin, et tema suul oli ikka veel see tuttav lillahambuline naeratus – nii vankumatu osa temast, et isegi matusebüroo töötajate oskused ei suutnud seda tema näolt kustutada. Ma olin näinud pilte tema isast, ja tema isaisast, ning see vindine muie oli meie perekonna osa täpselt sama palju kui meie väikesed kõrvad ja suured käed. Ent lillast naeratusest hoolimata oli elu minu vanamehe jaoks raske olnud – eriti pärast seda, kui minu ema meie juurest ära läks.

Tema nimi oli Oksana ja ta oli väga ilus. Ent ta ei olnud kunagi mõeldud Belfairi jääma. Ta oli linnas läbisõidul, suundudes Vancouverist lõunasse ja jäädes ainult seniks pidama, et teha see viga, et rasedaks jääda. Mõnda aega püüdis ta ema olla, tõesti püüdis, vähemalt isa sõnul, aga siis läks ta päev enne minu kolmandat sünnipäeva välja sigaretti ja piima ostma ning ei tulnud kunagi tagasi. Kuus kuud hiljem tuli Californiast pakk, milles oli pudel Napa veini minu isale ning Miki-Hiirega T-särk ja hiline sünnipäevakaart mulle. Kaardi vahel oli foto temast MGM filmistuudio ees seismas ja see on ka ainus pilt, mis mul temast on. Sel aastal saatis ta veel kaks kirja – ühe San Diegost, teise Houstonist, mõlemad mulle adresseeritud, mitte et ma oleksin kolmeaastaselt lugeda osanud –, aga pärast seda ei tulnud

temalt midagi. Ja mind see ei häiri. Tõesti ei häiri. Ent tema foto on mul sellegipoolest alles.

Pärast seda, kui mu ema ära läks, ei abiellunud isa kunagi, tegelikult polnud tal isegi ühtki tõsisemat suhet. Ma mäletan, et paljud naabruskonnas elavad naised aitasid mind alguses hoida ja mitmed neist olid vallalised, aga kui isa ka nende vastu kunagi midagi tundis, ei olnud see kunagi piisavalt tõsine, ja peagi kadusid nad meie elust ning me jäime omapead. Aga ma pean teile kohe alguses kinnitama, et minu vanamees oli läbinisti härrasmees. Ehkki minu ema oli tema juurest niimoodi jalga lasknud, ei vihanud ta naisi üldse. Absoluutselt mitte. Küll vihkas ta aga mõtet armastusest. Ja mina niisamuti, kui nüüd aus olla. Või vähemalt vihkasin, enne kui kohtasin David Hadleyd ja kuulsin armastuslugu, mis muutis minu elu. Ent nüüd ruttan ma liiga ette. Tagasi minu vanamehe juurde.

Ma mäletan, et küsisin kord temalt armastuse kohta. Ma küsisin: „Kas sa abiellud enda arvates uuesti?“ Tema naeris. „Pigem hüppan vana Snyderi kõige kõrgema ebatsuuga tipust alla.“ Siis tõstis ta telekalt seniks pilgu, et kergitada veiniklaasi nagu toosti oma sõnadele. Kui ma teemat rahule ei jätnud, pani ta klaasi käest ning lülitas teleka välja – meie väikeses haagiselamus harv ja tõsine juhus. Siis, ja see oli veelgi haruldasem, kutsus ta mu enda juurde ja tõstis mu põlve peale istuma, just nii nagu ma väikese poisina istusin, ainult et nüüd olin ma kaksteist aastat vana ja juba täismees, vähemalt enda arvates. Aga igaveseks jäi see mulle sellepärast meelde, et ta vaatas mulle otse silma ja tema nägu oli täiesti tõsine.

„Ära sa kunagi usu midagi, mida sulle armastuse kohta räägitakse, poja,“ sõnas ta. „Armastus on madu, millel on pea mõlemas otsas ja mis nõelab sind mõlemat pidi. Kuuled, jah? Narrid mängivad armastusega nagu tulega, aga mina ja sina, meie teame, et armastusse ei usuta, sest see on meid juba kord kõrvetanud. Parima õppetunni andis mulle sinu ema. Armastus tormab kohe uksest välja, kui sa hakkad end natukenegi mugavalt tundma. Armastus on kuum kui päike, aga külm kui kauge täht. Kuulad sa mind, poiss? Sa ei vaja armastust. Sa ei vaja seda absoluutselt. Ütle mulle, et sa saad sellest aru.“

Ma noogutasin arusaavalt, ja enda meelest saingi aru. Aga ma olin noor ja hirmul, ning tema oli vana ja hirmul, ja kahepeale kokku ei teadnud me armastusest niigi palju, et see oleks veiniklaasi ära mahtunud.

„See ei tähenda, et naised ei tuleks austada,“ lisas ta, sirutas käe välja, võttis mul kaela tagant kinni ning vaatas mulle rangelt otsa. „Naised tuleb kohelda härrasmehelikult. Ja see on sinu isa käsk, poja. Austa naised, aga ära lase neid liiga ligidale, või saad valusasti kõrvetada. Just nii, nagu sinu ema juba tegi, nii sinu kui ka su vanamehega.“

Siis lasi ta mu kaelast lahti ja libistas mu sülest maha, võttes veiniklaasi uuesti kätte. Ma ketrasin tema sõnu ikka veel peas üle, kui telekas uuesti käima pandi. Aga ma ei unustanud seda kunagi. Mitte ühtegi sõna. See oli ainus tõsine jutuajamine, mille me kunagi maha pidasime, ning ainus selgesõnaline nõu, mida ta mulle kunagi andnud oli. Ilmselt sellepärast ma selle nii kindlalt südamesse võtsingi. Ent ehkki ma võtsin omaks isa seisukoha armastuse suhtes, ei olnud ma temaga Belfairi koha pealt absoluutselt nõus. Tema jaoks jäi Belfair alati koduks; minu jaoks oli see vaid põrgu, kust välja pääsemist ma ei suutnud ära oodata. Tõtt-öelda unistasin ma sealt põgenemisest ammu enne seda, kui ma vanamehe käest armastuse kohta küsisin. Jumala eest – ma unistasin põgenemisest veel enne, kui ma lugeda oskasin.

Pühapäeviti viis isa mind mõnikord Silver Spruce'i kõrtsi kakaod jooma, kirjeldades samal ajal baarileti ääres kõikvõimalikke veine, et sõpradele muljet avaldada. Parkained ja pähklimaitse ning kõik see muu jama, millest keegi tegelikult aru ei saa. Aga mulle meeldis seal käia, sest kõrtsi nurgas seisis stend kinnisvarakuulutusi täis brošüüridega ning nende läikivad päikeseküllased pildid paelusid mind nii väga, et ma lasksin neid üha uuesti ja uuesti lehitsedes oma kakaol pidevalt ära jahtuda. Minu jaoks olid need Belfairist sama kaugel kui Cameloti loss.

Kui ma vanemaks sain, sõitsin ma tihti rattaga neliteist miili praamisadamasse ja korjasin ajakirju, mida reisijad tasuta jagatavate ajalehtede riulile jätsid, siis tulin koju tagasi ning veetsin külmad